INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

„FOTBALISTUL NOSTRU A PIERDUT POFTA DE A JUCA. ŞI NU ESTE NUMAI EL DE VINĂ“

MIRCEA DAVID este un nume aproape legendar. Intr-o zi a anului 1940, la Roma, Mircea David a apărat poarta echipei României în fața campioanei mondiale a vremii — Italia — și a făcut o partidă foarte asemănătoare — spun martorii oculari — cu celebra partidă a portarului polonez Tomaszewski, cel care a uimit recent Wembley-ul și la determinat pe sir Alf Ramsey să apeleze la un superlativ neobișnuit pentru vocabularul său.

După partida de la Roma, comentatorii italieni l-au botezat pe David „Il Dio", și „Il Muro", nume care au rămas pînă astăzi legate de personalitatea lui. Dar, partida cu Italia, de la Roma, este una dintre nenumăratele creații ale lui „Il Dio", care, pentru foarte mulți iubitori ai fotbalului, rămîne cel mai mare portar român.

Să-l ascultăm pe Mircea David, adică pe „Il Dio", astăzi inginerul Mircea David, un om mult mai tînăr decît anii pe care-i poartă.

— Cum priviți fotbalul nostru de astăzi? Ce impresie v-au făcut rezultatele din ultima vreme? Ce comparație faceți între perioada așazisă de aur și cea de astăzi?

— Nu obișnuiesc să judec și să gîndesc fotbalul prin prisma duminicii care a trecut sau a ultimului rezultat înregistrat. Eu sînt în admirația actualei generații de fotbaliști. Îi admir pentru că au reușit să provoace în rîndurile publicului nostru un interes extraordinar. Astăzi, despre fotbal vorbește copilul preșcolar și bătrînul care mai are doar puterea de a face cîțiva pași pînă la banca din parc. Pe vremea mea, interesul era mult mai restrîns, deși valorile nu lipseau nici atunci. Duzi, admir în continuare echipa națională a ultimilor ani, care, jucînd cu adversari de cel mai înalt nivel, a reușit să ne creeze iluzia că putem mult mai mult decît putem de fapt. Această perioadă de creștere a interesului pentru fotbal sau, mai exact, de creștere a entuziasmului pentru fotbal, este un bun cîștigat. Dar, din acest moment, lucrurile trebuie să se schimbe. Dat fiind că fotbalul a făcut să crească entuziasmul, acum e nevoie de cu totul altceva, pentru că fotbalul nu poate să se dezvolte doar pe baza entuziasmului. **Nivelul de exigență pe care entuziasmul l-a creat cere acum modificări de fond, deoarece altfel entuziasmul va accentua automat coborîrea bruscă a parametrului.**

— Se discută despre lipsurile actuale ale fotbalului nostru. Se fac referiri dese la structura demodată a tehnicii fotbaliștilor noștri, la pregătirea atletică insuficientă...

— Îmi pare bine că ai deschis această problemă. Eu am o părere personală. Această părere nu delimitează cu strictețe factorii în care sîntem mai slabi. Impresia mea este că fotbalistul român a pierdut pofta de a juca fotbal. Te rog să nu mă întrerupi cu obiecții care mi s-au mai făcut. Eu sînt convins de faptul că fotbalistul român și-a pierdut pofta de a jucat fotbal. **Sînt un spectator constant al meciurilor de fotbal, sînt un telespectator și mai constant a tot ceea ce se transmite din lumea întreagă, pentru că fotbalul a fost și rămîne marea mea dragoste. Tot ceea ce văd pe terenurile noastre confirmă această idee. Vreau să-ți dau și două exemple: Mircea Lucescu, pe care l-am apreciat întotdeauna, a reapărut în fotbal după o lungă absență, de peste o sută de zile, și arată ca un om nou născut. Între Mircea Lucescu, cel care se împletica în fața mingii acum patru luni, și Mircea Lucescu de astăzi, e o diferență fantastică. E un jucător cu totul nou. Un jucător care seamănă cu cel de acum șase ani, cînd a fost chemat la echipa națională. Totul se datorează prospețimii sale, reapariției poftei de joc. Din păcate, această poftă a reapărut tam-nesam, pentru că s-a întîmplat așa cum s-a întîmplat.**

— Mircea Lucescu...

— Nu e un caz izolat. Fii pe pace. Am văzut la televizor meciul Universitatea Craiova — Standard Liège. Și cum îmi place să meditez un pic pe marginea unui meci — ceea ce mă face să nu dorm, deseori, după meciurile importante — vreau să-ți mai dau exemplul lui Rora. Am citit că, înainte de meci, Rora era un jucător nesigur în formația de bază. Se ținea seama de faptul că nu jucase timp de trei luni de zile, fiind suspendat. Iată, însă, că Rora apare pe teren și devine, pe neașteptate — gîndesc unii — cel mai bun jucător din 22. Stau și te întreb: de ce a ajuns Rora cel mai bun jucător al meciului Liège—Craiova? Îți răspund tot eu. I-a revenit în mod firesc pofta de joc. O poftă de joc teribilă, o poftă capabilă să te facă mai puternic decît ești și mai tehnic decît cred alții.

— Credeți că evoluția dinamoviștilor din meciul cu Atletico este expresia unei oarecari saturații?

— Mi-e frică de cuvinte. Oricînd pot fi răstălmăcite. Vreau să spun că în fotbalul nostru se face totul pentru lichidarea poftei de joc.

— Vă referiți la cantonamente?

— Mă refer la tot. Mă refer la monotonia antrenamentelor, în primul rînd. Citeodată, citesc ceea ce spun antrenorii care revin din schimburile de experiență făcute în străinătate. Îi simt din declarații cum aleg calea cea mai comodă, spunînd că nemții sau italienii lucrează fenomenal de mult, că petrec patru, cinci ore la club. De acord cu cele patru, cinci ore, și chiar cu mai mult. Numai că aceste patru, cinci ore nu înseamnă antrenament stereotip, ci înseamnă totalitatea eforturilor pentru stimularea poftei de joc. Un observator inteligent și-ar da seama că o plimbare a unei echipe străine printr-un parc sau pînă la liziera unei păduri, este o formă de antrenament deseori mai eficace decît 15 000 de sprinturi la un loc, cu mingea la picior sau fără, executate de cele mai multe ori în condiții care nu au nici o legătură cu jocul de fotbal.

— A venit vorba despre antrenori.

— Teribilă problemă. Fotbalul este unul dintre puținele domenii de activitate în care se susține, deseori, cu un talent demn de o cauză mai bună, că poate să aibă profesori din rîndul celor care n-au jucat fotbal. Cînd aud așa ceva mă cuprinde tristețea și descurajarea. Cînd văd că profesorii de educație fizică încep să antreneze echipele de fotbal numai pe baza diplomei, îmi vine să-mi iau cîmpii.

— Bine, dar marii fotbaliști nu prea au...

— Cunosc și placa asta. A fost imprimată cu cotizația profesorilor de educație fizică care au jucat fotbal la district. Crede-mă, un dirijor care nu cunoaște tehnica instrumentelor pe care le conduce, nu e un dirijor.

— Există, totuși dirijori...

— Care nu cunosc tehnica instrumentelor. Și asta se vede de la o poștă. Hai să nu mai dau nume că-mi aprind paie în cap.

— Să revenim la problema recîștigării poftei de joc.

— E foarte simplu. Totul este să te supui vieții și să nu-i forțezi legile. De ce îl încurajezi pe tînărul fotbalist X să se însoare, cînd știi foarte bine că ai să-l ții în cantonament o jumătate de an, timp în care o să fie musafir în casa lui? Cantonamentul ucide prospețimea, pentru că invită la monotonie. De ce trebuie să fiu eu obligat să mă duc la cinematograf, cu grupul, la ora 4, dacă vreau să dorm la ora aceea? De ce trebuie să mănînc fie și mușchiul în sînge prescris de doctorul Y, cînd nevastă-mea știe să-mi facă o ciorbă de perișoare sau o varză cu carne pe care „știința fotbalistică" o repudiază în baza nu știu cărei legi inventate numai și numai pentru pierderea poftei de joc? Lasă-mă domnule să trăiesc cum vreau, să mă duc la cinema cînd vreau, să înțeleg că trăiesc în familie, să-mi fac și de cap uneori, pentru că și din asta se naște pofta de joc și mai ales variația în joc.

— Cu acest „să-mi fac de cap uneori" se ajunge adeori la exagerări.

— De acord. Dar totul e planificat ca să se ajungă la exagerări. Am citit acum vreo lună, într-o revistă, că niște cercetări speciale au stabilit că organismul are nevoie de 0,05 gr alcool pe zi pentru fiecare kg de greutate. Am legat această descoperire de o mai veche declarație a lui Di Stefano, care spunea în coloanele „Sportului" că el duce o viață de om absolut normal, cu cîte un pahar de vin negru pe zi, cu 8—10 țigări și că singura lui obligație față de sine însuși, ca fotbalist, este să nu cadă niciodată în exagerări. De ce nu ducem o politică în această direcție cu fotbaliștii noștri? De ce facem pe puritanii și tratăm paharul acela de vin ca pe o otravă fără remediu, îndemnîndu-i parcă să umple restaurantele, duminică seară, și toată ziua de luni, ca să compenseze penibila filozofie a abstinenței.

— Credeți că această modificare de optică este esențială?

— Absolut esențială. Știu, ai să-mi vorbești despre nevoia de a face ceva pentru înmulțirea orelor de instruire și antrenament rezervate copiilor. Discuția este veche, noi sîntem o țară care construim într-un ritm mult mai intens decît altele, copiii sînt angrenați fatalmente în acest proces. Iar fotbalul cere din ce în ce mai mult. Ai să-mi vorbești și despre nevoia înființării a 20 de licee de fotbal, pentru ca toți copiii talentați să cîștige un timp în plus, oferind fotbalului orele rezervate împletirii covoarelor, sau pictării ulcelelor. De acord cu toate astea. Se poate discuta. Dar, trebuie să-ți vorbesc și despre nevoia modificării opticii și într-un alt sector. La începutul convorbirii noastre vorbeam despre entuziasmul față de fotbal. Din păcate, numai cu așa ceva rezolvăm prea puțin. Liceele de fotbal despre care vorbeai vor intra și ele în conul ironiei celor care fac din fotbal doar un mijloc de delectare, și zău, nu știu dacă înfrîngerile nu distrează mai mult decît victoriile.

Ioan CHIRILA

DIALOG CU CITITORII

● RAPIDUL ȘI... PAIELE PE FOC. Dalina Alexandru, din București afirmă că s-a hotărît să ne scrie abia după ce a citit cu atenție articolul **„De ce a ajuns Rapidul de pe locul 1 pe locul 18?"**, apărut în nr. 385 al revistei noastre. **„Ca orice iubitor de fotbal — susține D.A. — și mai ales ca o statornică simpatizantă a echipei giuleștene, trebuie să vă spun că și pe mine m-a frămîntat povestea Rapidului. M-au surprins, totuși, răspunsurile pe care vi le-au dat jucătorii, faptul că unii dintre ei se opun metodelor de antrenament ale lui Macri. Eu una cred în capacitatea acestui antrenor, în felul cum privește el lucrurile, în procedeele pe care le utilizează în pregătire. Jucătorii să-și vadă de treabă și să-l asculte. Cred, de asemenea, că ar fi fost mai bine ca dv. să nu fi pus paie pe foc, lăsînd lucrurile să se rezolve de la sine...".**

— 1. N-a fost în intenția noastră să punem paie pe foc! Am vrut doar să aflăm ce se întîmplă la Rapid, dînd cuvîntul antrenorilor, jucătorilor, conducătorilor clubului giuleștean. 2. Sigur că jucătorii trebuie să-și vadă de treabă. De acord. Ei știu însă că fotbalul, un meci, e ceva mult mai mult decît o... goană de 90 de minute, sau o cursă de 5 000 m plat. Asta au vrut ei să spună în declarațiile pe care ni le-au dat.

● TROFEUL FOTBAL ȘI CARTONAȘELE. „Deoarece peste cîteva săptămîni vor începe să sosească la redacție opțiunile noastre, ale cititorilor, pentru desemnarea celor mai buni fotbaliști români ai anului, consider (n.r. Gheorghe Drăghia, satul Șosdea, jud. Caraș-Severin) **că, poate, ar fi bine să se mai introducă un criteriu în acordarea trofeului: cel al sportivității. Susțin aceasta deoarece actualul campionat a adus în prim-plan prea multe abateri disciplinare, unii între jucători, chiar foarte buni, fiind recidiviști. Mă gîndesc la un Bölöni (cel mai nedisciplinat jucător al actualului campionat), la un Beldeanu (și el de foarte multe ori avertizat pentru gesturi nesportive), Tănăsescu etc. Surprinde, în al doilea tînd, că, în ultimele etape, a început să „plouă" pe terenurile noastre cu acele cartonașe galbene care, cred eu, și-au pierdut orice rațiune atîta timp cît federația de fotbal nu va reuși să le contabilizeze și la un anumit număr de avertismente să dicteze automat cite o etapă suspendare. Altfel, vom asista, în continuare, la zeci de cartonașe galbene date de arbitri unor jucători duri, nedisciplinați, fără ca acestea să-și facă efectul educativ scontat".**

— Despre un nou criteriu în acordarea Trofeului FOTBAL, ediția 1973, nu credem că mai poate fi vorba. Rămîne în discuție pentru anul viitor. Nimic nu-i poate împiedica însă pe cei ce vor participa la ancheta noastră să nu treacă pe cupoane jucători certați cu legile sportivității. Cît privește cartonașele galbene, de acord, se impune o hotărîre din partea F.R.F. Tocmai pentru că ele au ajuns să nu mai... sperie pe nimeni.

● ALȚI „TAPI ISPĂȘITORI". Și acum, la atîtea zile după meciul R.D.G. — România, continuă să ne sosească scrisori la redacție, cititorii — suporteri înfocați ai „tricolorilor" — neîmpăcîndu-se nici un moment, cu ideea că echipa noastră nu va participa la turneul final de anul viitor. Și continuă să fie căutați și găsiți țapi ispășitori pentru înfrîngerea din 26 septembrie. **„Eu cred** — susține, cu convingere, **Dumitru Tiron,** din Galați — **că vinovați sînt doar V. Stănescu și Răducanu. V. Stănescu pentru că l-a selecționat pe Răducanu, un portar care n-are ce căuta în lot, care este depășit, în primul rînd, în campionat, unde face gafă după gafă. Pînă și la alcătuirea „zidului" a greșit, pentru că, nu l-a dirijat cum trebuie și am primit goluri. Despre așa ceva ar fi fost normal să vorbească Răducanu după meciul de la Leipzig, nu să dea vina pe ceilalți...".**

— Afirmațiile pe care le faceți, stimate tov. Tiron, ni se par a fi cam exagerate. Motiv pentru care pot fi ușor contrazise. Nu Răducanu a fost cel mai slab jucător al nostru în meciul de la Leipzig. „Zidul" și l-a dirijat. A plecat chiar pe traiectoria șutului lui Bransch, dar mingea a fost deviată tocmai de „zid", care a uitat însă un lucru elementar: nu a făcut pașii înainte pentru a bloca execuția adversarilor! Și atunci? De ce vreți doar... capul lui Răducanu?

● PE SCURT

M. Imon (Hunedoara): Obstrucția în suprafața de pedeapsă se sancționează cu o lovitură liberă indirectă; **A. Gerson** (Corabia): Lui Florea Dumitrache îi puteți scrie pe adresa clubului Dinamo, București, șos. Ștefan cel Mare nr. 7—9; **Gh. Tufeanu** (Rm. Vîlcea): **Cu D, nu cu T; A. Vasilescu** (București): **Publicînd așa clasamentele campionatelor naționale, am cîștigat în plus spațiu pentru alte materiale de mai mare interes; Matei Szegedi** (Ciclșoara — Sibiu): **La campionatul mondial din Mexic (nu cel din Anglia), Uwe Seeler a înscris acel gol (cu ceafa) în poarta englezilor; Mihai Vlahopol** (București): **De acord cu a doua dintre sugestii, dar care, deocamdată, nu poate fi materializată.**